

13 กรกฎาคม 2553

เรื่อง ขอขอบคุณ

เรียน รศ.ประภาภัทร นิยม

ก่อนอื่นต้องกล่าวคำว่าขอบคุณอย่างสูงที่อาจารย์ได้กรุณาให้หนังสือชุดข่าวมา ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่ายิ่งสำหรับเด็กๆ ในชุมชน เนื่องจากสร้างความสนใจในการอ่านให้กับเด็กๆ อย่างมาก จนมีเสียงเอ่ยปากชวนรวมเงินเพื่อจะซื้อหนังสือออกจากปากของเด็กๆ ในตอนแรกครุ่นคิดอยู่ว่าจะเล่าเรื่องราวตื่นเต้นใจให้อาจารย์ได้ฟัง แต่คิดมาคิดไปหากจะเล่าด้วยวาจาคงจะให้รายละเอียดได้ไม่มากนักและไม่สามารถเก็บความปิตินี้ไว้ได้ไม่นานเท่าไร จึงตัดสินใจเขียนเป็นจดหมายตีพิมพ์ จะได้แสดงความขอบคุณไปพร้อมกัน

เรื่องมีอยู่ว่าหลังจากที่ได้รับหนังสือที่อาจารย์ได้ให้มา เมื่อถึงบ้านยังไม่ได้นำไปไว้ที่ห้องสมุดโรงเรียน เพียงเอาไปตั้งไว้ที่ศาลา (ศาลาประชาท่า) ที่บ้านกระผมเอง ที่พี่น้องชาวบ้านร่วมกันสร้างไว้สำหรับเป็นที่ประชุมของชาวบ้าน และเป็นสถานที่เล่นและทำกิจกรรมของเด็กๆ ในตอนเย็นหลังโรงเรียนเลิกและวันที่โรงเรียนปิด

เมื่อเด็กๆ มาเล่นในตอนเช้าของวันหยุดวันหนึ่งหลังจากที่หนังสือมาถึงเพียงหนึ่งวัน กระผมได้ชวนเด็กๆ มาล้อมวง ผมจะอ่านหนังสือให้ฟัง อ่านไปสักเล่ม สองเล่ม พวกเขาก็เสนอตัวอ่านให้ผมและเพื่อนฟังบ้าง หลังจากนั้นเราก็ไปทำกิจกรรมอย่างอื่นกัน และเมื่อทำกิจกรรมอย่างอื่นเสร็จ พวกเขาก็มาอ่านหนังสือกันอย่างกระหาย จนเกือบหมดทุกเล่มคงเหลือแต่เรื่อง “แจ๊คกับ...” ที่ยังไม่ได้อ่าน

ต่อมาในอาทิตย์ที่ 2 พวกเขามาเล่นและชวนกันผลัดกันอ่านหนังสือให้ฟังคนละเล่ม แต่คราวนี้เขาเป็นฝ่ายชวนกระผมให้ร่วมวงอ่านหนังสือเด็กเล็กๆ ชอบอ่าน เป็นเพื่อนกันนะ, จะกินนมดื่ม, อาหารวิเศษ, และเล่นทาย ในเล่ม “ข่าวเยอะ” “ขนมเยอะ” เด็กๆ วัยรุ่นที่เรียนในระดับมัธยมก็มาอ่านและอ่านกันทุกวัน ตอนแรกๆ ก็อ่านหนังสือพวกที่มีภาพประกอบพออ่านไปหลายรอบไม่มีอะไรอ่านก็เลยไปหยิบ “แจ๊คกับ...” มาอ่าน พวกเขามาเล่นกันและสลับกับอ่านหนังสือจนเย็นย่ำจึงกลับบ้าน

ในตอนค่ำของวันเสาร์ที่ 10 ขณะที่แม่กำลังช่วยแม่ทำกับข้าวอยู่ในครัวหลังบ้านมีเสียงเด็กเรียกจากหน้าบ้าน “ครูเหลียม! ครูเหลียม! ขอยืมหนังสือไปอ่านให้น้องฟังหิด” ผมออกไปดูเห็นปีโป้ (เด็กชาย ปกรณ์ จงไกรจักร) ยืนอยู่ จึงชวนไปที่ศาลาประชาทำ เพื่อช่วยกันเลือกหนังสือซึ่งยังกองอยู่ยังไม่ได้จัดให้เรียบร้อย เขาเลือกไปหลายเล่มในส่วนที่เป็นหนังสือสำหรับเด็กประถมวัยและประถมศึกษาตอนต้น “เอาสองเล่มนี้กันไปทายน้อง” เขาหยิบหนังสือ “ข้าวเยอะ และขนมเยอะ” ให้ดู “ปีโป้พุงนี้ปีโป้เอามาคืนตอนเช้านะเดี๋ยวเพื่อนมาไม่มีหนังสืออ่าน” ผมสัมผัส “คับ! เดี่ยวเราค่อยรวมตั้งคั้งมั่งหวังว่าเนาะครูเหลียมเนาะ” ปีโป้ตะโกนพร้อมกับปั่นจักรยานฝ่าความมืดไป

9 โมงเช้า ปีโป้ปั่นจักรยานมาพร้อมกับหนังสือหอบใหญ่พร้อมกับพูดว่า “ผมอ่านให้น้องฟังหมดแล้ว” แล้ววันนั้นเพื่อนๆ ก็ได้อ่านหนังสือกัน แม้นิยามที่ผมไม่ได้อยู่เล่นด้วย ที่เล่ามานี้เพื่อที่จะได้ปลื้มไปด้วยกัน แทนคำขอบคุณจากเด็กๆ ที่ได้มีหนังสือดีๆ สนุกๆ อ่าน ซึ่งมีโอกาสน้อยนักที่จะเจอหนังสือดีๆ สำหรับเด็กในท้องตลาดหนังสือไทย

ขอแสดงความนับถือ

(นายวัชระ เกตุชู - ครูเหลียมของเด็กๆ)